

fjorelsen af en Aldersgrændse, nemlig for Oberster og Generaler, bestemt henholdsvis til det 60de og 65de Aar, efter hvilken Tid de ogsaa skulle kunne søge Afsted med Pension. Jeg ser ikke rettere, end at man netop her tiltræber at indføre en Bestemmelse for de høiere Charger, hvis Uenigtigsmæssighed man for de lavere Chargeis Bedkommende har erkjendt, thi man vil for disse høiere Chargeis Bedkommende atter naae til det Samme, at der er en Aldersgrændse, som vil have den Indflydelse, at den, der har naaet den, i Grunden opgiver Haabet om sig selv og Haabet om sin Fremtid. — Det andet Punkt, som den høitærede Krigsminister har foreslaaet for at lempe de skadelige Følger, som Aldersgrændsens Forhøielse vilde kunne medføre, er, at der foreslaas en Bemyndigelse for Krigsbestyrelsen til at afskedige de Befalingsmænd, som have opnaaet den lavere Aldersgrændse. Jeg er nu overbevist om, at en saadan Bemyndigelse, lagt i Ministerens Haand, ikke vil kunne finde Sympathi her i Salen, og jeg skulde meget tvivle om, at den i Virkeligheden vil kunne finde Sympathi udenfor. Vi have i den Henseende set, at der ved tidligere forelagte Hærløvsforslag er gjort Forsøg paa at ordne det Punkt paa en lignende Maade. Det allerførste Hærløvsforslag, som forelagdes her i Salen, gik ud paa at bestemme et vist Antal aarlige Jorfremmelse for de forskjellige Klasser og altsaa derved begrundede Afstedigelser, og Valget af, hvem der skulde være Gjenstand for disse Afstedigelser, var lagt i Ministerens Haand. Dette mødte strax en bestemt Modstand, jeg tror, jeg tør sige, fra alle Sider her i Salen, og jeg har egentlig heller ikke set det forsvaret udenfor Salen. Det er en naturlig Følelse hos Alle, der staa i Hæren, ja, i en hvilken som helst Stilling, at de saa lidt som muligt ønske at have deres Stilling afhængiggjort af en enkelt Mands Villie, selv om dertil knyttes Garantier af en eller anden Art. Man foretrækker dog langt hellere at være afhængig af bestemte Lovbestemmelser, som gjælde lige for Alle, som kunne ramme haardt i det enkelte Tilfælde, men som den ene staaar over for lige saa godt som den anden, og hvor det bliver Skjebnen, der kommer til at udpege, hvem det skal gaa ud over. Denne Følelse af at staa lige over for Loven er en Trøst og en Støtte for dem, selv om de kunne føle sig haardt ramte af en saadan Lovbestemmelse. Der er med Hensyn til dette Punkt blevet gjort forskjellige Forsøg ved de til forskjellige Tider forelagte Hærløvsforslag, dels med disse her nævnte Bestemmelser, dels paa anden Maade med andre Bestemmelser; men alle disse Forsøg ere efterhaanden blevene opgivne, og jeg tror, at de maa betragtes som opgivne for bestandig. Jeg kan derfor ikke Andet end undres over, at den nuværende høitærede Krigsminister har troet det muligt at optage en Tanke, der i sig selv gaar

ud paa det Samme. Ganste vist er der ikke her bragt i Forslag et bestemt Antal aarlige Afstedigelser og deraf følgende Jorfremmelse, men ikke desto mindre er det lagt i Krigsbestyrelsens Haand at ramme dem, der staa mellem disse to Aldersgrænser og blandt disse at ramme netop dem, som den finder det tjenligt at ramme. Denne Afhængighed af Krigsministerens Skjøn, tror jeg ikke, er heldig for Bedkommende og som Følge deraf heller ikke for Anden i Hæren. Man vil nu maaste sige, at en Del af de her foreslaaede Bestemmelser i sin Tid har fundet Tilslutning her i Salen ogsaa fra den Side, hvortil jeg hører, navnlig den Hovedbestemmelse at opgive Aldersgrænserne for Jorfremmelse, og det er ganske vist, at det forholder sig saaledes. Men man maa strax her lægge Mærte til, at, hvad man kan finde rigtig eller, om ikke rigtig, saa dog af den Bestaaffenhed, at man ikke vil modsætte sig det ved en samlet Organisation, det kan faae en ganske anden Karakter, naar det drages frem som en Enkeltighed. Thi naar man paa den ene Side erkjender, at den høiere Aldersgrændse har den Ulempe, at den vil forhøie Gjenemsnitalderen i de forskjellige Befalingsmandsklasser, maatte man ved Siden deraf have været betænkt paa ad andre Veie at lempe paa dette mindre heldige Forhold, og da navnlig ved at lette Afgangen til at blive Befalingsmand i Hæren. Naar man nu fastholder den Afgang til Officersstolen, som bestaar i Følge Hærløven, og som gjør Afgangen til Officersposterne saa besværlig, at vi Alle have været enige om, at det virker affrækkende, saa er det dobbelt uheldigt, om man paa et andet Punkt ligeledes kommer til at fastsætte Bestemmelser, der ogsaa ville virke affrækkende og hæmmende paa Tilgangen. Derjom man derimod samtidig hermed fik indført Bestemmelser, som lettede Afgangen, vilde ogsaa Ulemperne ved det her foreliggende Forslag bedre kunne forsvares eller i alt Fald bedre kunne taales. Men ikke nok med dette. Man maatte ogsaa ved Siden af et saadant Forslag særlig tage Avancementsforholdene i Almindelighed ved Hæren under Overveielse, hvor vidt man vilde gaa ved Anvendelsen af Balgforfremmelse, om man vilde lade Anciennitetssystemet enten blive udoillet eller indskrænket. Et Valg herimellem vil kunne faae Betydning for de Forhold, dette Forslag vedrører, og faae en saadan Betydning, at de Bestemmelser, der her ere foreslaaede, mere eller mindre vilde kunne findes tjenlige, imedens de ikke vilde være det, hvis de ikke kom i Forbindelse med saadanne andre Foranstaltninger. For Øieblikket er jo Forholdet det, at Jorfremmelse til Kapitainer hver 3die Gang foregaa ved Balg eller i alt Fald hver 3die Gang skulde foregaa ved Balg, medens Jorfremmelse i Stabsofficersklassen udelukkende foregaa ved Balg. Jeg er nu — uden at komme dybere ind paa dette Spørgsmaal — meget i